

РЕШЕНИЕ

№ 2974

гр. София, 07.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 35 състав, в публично заседание на 17.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петър Савчев

при участието на секретаря Богданка Гешева и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **979** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК във вр. чл. 26, ал. 11 от ЗЧРБ.

Производството е образувано по жалба на „ПЛАСТХИМ - Т“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] срещу отказ за издаване на разрешение за продължително пребиваване в Република България на основание чл. 33к от Закон за чужденците в Република България на Я. Т. Я., [дата на раждане], гражданин на Република Турция, с рег. № 5364р-123/03.01.2024 г., издаден от зам. директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи. Отказът е издаден на основание чл. 26, ал. 2 във вр. чл. 33к, ал. 1, във вр. чл. 33к, ал. 9 от ЗЧРБ във вр. 7, ал. 5, във вр. чл. 17, ал. 1, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 13 от ЗТМТМ, доколкото е прието, че при подаване на заявлението с рег. № П-6476/17.11.2023 г., за жалбоподателя има две административни наказателни постановления № 09-002602/13.08.2021 г. и № 08-2300152/153, влезли в сила на 26.09.2023 г. за нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ. Административният орган е приел, че постановленията са абсолютна отрицателна предпоставка, за да бъде издаден исканото разрешение за продължително пребиваване в Република България на турския гражданин. Жалбоподателят твърди незаконосъобразност на административния акт, поради противоречието му както с процесуалните правила по издаването му, така и с материалния закон. Моли отмяна на

акта и присъждане на деловодни разноски.

Ответникът зам. директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи оспорва жалбата и моли да бъде отхвърлена. Претендира деловодни разноски.

Контролиращата страна Софийска градска прокуратура поддържа неоснователност на жалбата.

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което следва да се разгледа по същество. Не следва да се уважи довода на ответника по жалбата, че жалбоподателят няма правен интерес да обжалва административния акт, доколкото с него се засягали правата на недопуснатия да пребивава в Република България турски гражданин, а не на жалбоподателя. Това е така, доколкото съгласно чл. 147, ал. 1 от АПК право да оспорват административния акт имат гражданите и организациите, чиито права, свободи или законни интереси са нарушени или застрашени от него или за които той поражда задължения, а съгласно чл. 159, т. 4 от АПК правният интерес е абсолютна процесуална предпоставка за допустимост на производството. Процесният отказ засяга именно правата и интересите на жалбоподателя и заявител в административното производство, доколкото видно, както от заявлението му до административния орган, така и от жабата до съда, той иска като работодател разрешение за продължително пребиваване в Република България, именно на основание чл. 33к от Закон за чужденците в Република България, на Я. Т. Я., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, за да бъде допуснат до българския пазар на труда високо квалифициран чужденец, за да бъде подобрена търговската производствена дейност на жалбоподателя. От последното той има пряк интерес, поради което и съгласно чл. 33к, ал. 3 от ЗЧРБ му е дадено право да подаде заявлението за разрешение като работодател.

Съдът, като взе предвид твърденията на страните и прецени събраните доказателства, чл. 168 от АПК, приема следното от фактическа и правна страна при цялостна проверка на основанията за законност на акта по чл. 146 от АПК:

Страните не спорят, че със заявление рег. № П-6476/17.11.2023 г. жалбоподателят е поискал от директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 33к от ЗЧРБ, да издаде разрешение за продължително пребиваване в Република България на Я. Т. Я., [дата на раждане] , гражданин на Република Турция, за да работи по трудово правоотношение с него като високо квалифициран служител. Доказателства за квалификацията по предмета на дейност на работодателя са приложени по административната преписка. Съдът приема, че процесният административен акт – отказ е издаден в необходимата форма и от компетентен орган по смисъла на чл. 33к, ал. 15 от ЗЧРБ и заповед № 5364з-4651/08.10.2015 г. за делегиране на права на зам. директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи. Съдът приема, че отказът е издаден законосъобразно на основание чл. 26, ал. 2 във вр. чл. 33к, ал. 1, във вр. чл. 33к, ал. 9 от ЗЧРБ във вр. чл. 7, ал. 5, във вр. чл. 17, ал. 1, във вр. чл. 11, ал. 1, т. 13 от ЗТМТМ, доколкото правилно е прието, че при подаване на заявлението с рег. № П-6476/17.11.2023 г. , за жалбоподателя има две административни наказателни постановления № 09-002602/13.08.2021 г. и № 08-2300152/153, влезли в сила на

26.09.2023 г. за нарушение на чл. 128, т. 2 от КТ. Съгласно цитираните чл. 7, ал. 5 и чл. 17, ал. 1 от ЗТМТМ, достъпът до трудовия пазар на Република България от чужденци се разрешава по реда на ЗЧРБ – от органите на МВР, но след положително писмено становище от изп. Директор на Агенция по заетостта. Така, съгласно цитирания чл. 33к, ал. 9 от ЗЧРБ, изпълнителният директор на Агенцията по заетостта изпраща по електронен път на дирекция "Миграция" писмено становище относно наличието или липса на основание за упражняване на висококвалифицирана заетост в срок до 10 дни от получаване на заявлението в Агенцията по заетостта. По административната преписка е приложено такова отрицателно становище, доколкото са установени горесцитираните наказателни постановления. Както се посочи по-горе, правилна е преценката на административния орган, че тези наказателни постановления, влезли в сила в едногодишен срок преди подаване на заявлението за издаване на процесното разрешение, и за нарушение по чл. 128, т. 2 от КТ, са абсолютна отрицателна предпоставка за издаване на процесното разрешение по смисъла на чл. 11, ал. 1, т. 13 от ЗТМТМ. Тези факти не се оспорват от жалбоподателя, но е неоснователен доводът му, че постановленията са за маловажен случай и че задълженията по тях за изплатени напълно. Такива доводи, като изключение за прилагане на закона не са предвидени и не следва да се приемат за основателни.

Предвид гореизложеното, и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът приема, че жалбата е изцяло неоснователна и издаденият отказ на основание чл. 26, ал. 2 във вр. чл. 33к от ЗЧРБ е законосъобразен.

На основание чл. 143, ал. 3 от АПК, на ответната администрация следва да се присъдят деловодни разноски от 100 лв.

Въз основа на гореизложеното, съдът

Р Е Ш И :

ОТХЪВРЛЯ жалбата на „ПЛАСТХИМ - Т“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] срещу отказ с рег. № 5364р-123/03.01.2024 г. , издаден от зам. директора на „Дирекция миграция“ към Министерство на вътрешните работи.

ОСЪЖДА „ПЛАСТХИМ - Т“ АД, ЕИК:[ЕИК], адр. [населено място], [улица] да заплати на МИНИСТЕРСТВО НА ВЪТРЕШНИТЕ РАБОТИ, на осн. чл. 143, ал. 3 от АПК, сумата от 100 лв. деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване от страните, пред Върховен административен съд, в четиринадесетдневен срок от съобщението, че е изготвено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ :